

ΑΝΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΚΚΑΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΚΣΤ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΟΥΛΙΟΣ, 1893. ΑΡΙΘ. 307

Συνδρ. έτησ, έν Ελλάδ. Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ;

Είς ούδένα, κλήν τών τακτικῶν ανταποκριτῶν, στέλλεται ἡ «Ἐφημερίς τῶν Παίδων» ἄνευ προπληρωμῆς.

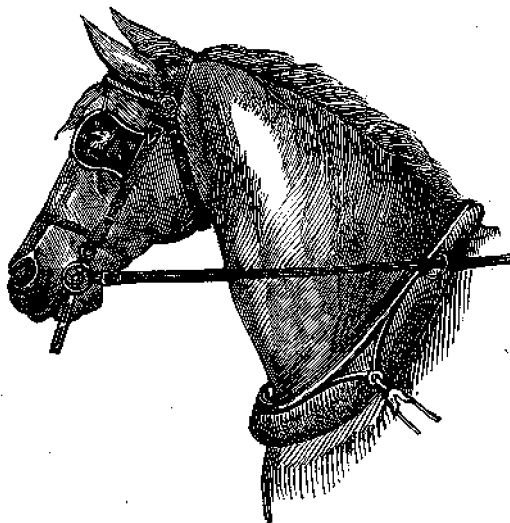
» » » Ἐκδοτικῆ φρ. 2.

Ἐν ὄψ. Σταδίου ἀριθ. 26.

Ἡ ΜΑΥΡΗ ΩΡΑΙΟΤΗΣ.

Αὐτοβιογραφία ἐνὸς ἵππου.
(Ἴδε προηγούμενον φύλλον)

«Ἐπειτα με ὠδήγησεν εἰς τὴν φάτνην, ἀφή-
ρσε τὸ ἐπίππιον καὶ τοὺς χαλινοὺς με τὰς ἰδίας
του χεῖρας καὶ με ἔδεσεν
εἰς τὸ παχνί. Ἐπειτα
ἐζήτησε λεκάνην με θερ-
μὸν νερόν, καὶ ἀφοῦ ἐξέ-
βαλε τὸ φόρεμά του,
ἔπλυε με σπόγγον τὰς
πληγὰς μου, ἐνῶ ὁ ἵπ-
ποκόμος ἐκράτει τὴν λε-
κάνην, ἔκαμε δὲ τοῦτο
τόσον μαλακῶς, ὥστε δὲν
μοὶ ἐπροξένησε πολὺν
πόνον. Ὅσακις ἐκινού-
μην ἔνεκα τοῦ πόνου, με
καθησύχαζε λέγων με
τρυφερότητα, «ἡσύχασε,
ἡσύχασε, ἀγάπη μου. Ἡ
ξέυρω ὅτι εἶνε τρυφερὸ
τὸ μέρος καὶ πονεῖς!»
Αὐτὴ ἡ φωνὴ με ἠύχα-
ρίσται νὰ τὴν ἀκούω, τὸ

Κοσιῆ ἡνεία.

«Ὅχι μόνον ἀνέπαυσε τὴν πείνάν μου, ἀλλὰ κατέ-
παυσε καὶ τοὺς πόνους τοῦ στόματός μου» ἦτο
ὡς βάλαμον θεραπευτικόν! Ὅλον δὲ τὸν καιρὸν
ὁ καλὸς μου κύριος ἴστατο πλησίον, χαϊδεύων με
καὶ λέγων εἰς τὸν ἵπποκόμον! «Ἐὰν ἵππος μεγά-
λης ζωηρότητος, ὡς τὴν φορβάδα ταύτην, δὲν
δύναται νὰ δαμασθῆ διὰ
καλοῦ τρόπου, δὲν ἀξι-
ζει τίποτε!»

«Μετὰ ταῦτα ἤρχετο
συχνὰ νὰ με βλέπῃ, καὶ
ἀφοῦ τὸ στόμα μου ἰα-
τρεύθη, ὁ τιθασειτής, ὁ-
στις ὠνομάζετο Τῶθ,
ἐξηκολούθησε τὴν ἀσκη-
σίν μου, ἦτο δὲ σταθερὸς
καὶ φρόνιμος καὶ ταχέως
ἔμαθον νὰ διακρίνω τί
ἐπεθύμει παρ' ἐμοῦ νὰ
πράξω.»

ΚΕΦ. VII.

Ἐξακολούθησις τῆς ἱστο-
ρίας τῆς Πιπερόρριζα.

Τὴν ἀκόλουθον φορὰν,
καθ' ἣν ἡ Πιπερόρριζα

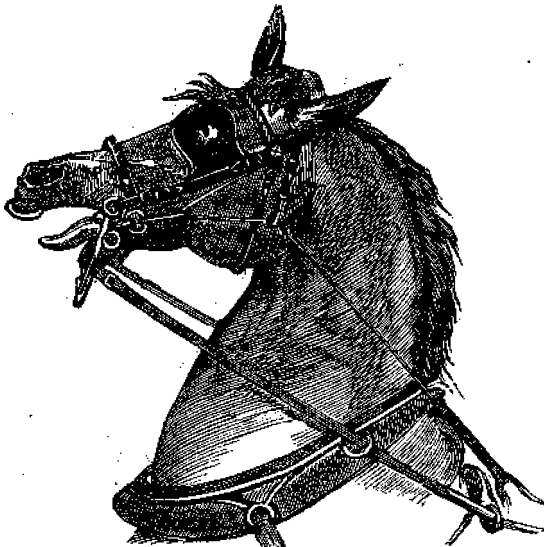
καὶ ἐγὼ ἐμείναμεν μόνον εἰς τὸ ἵπποστάσιον, μοὶ
διηγήθη τὰ συμβάντα τῆς πρώτης τῆς θέσεως.

«Ἀφοῦ ἡμέρευσα,» εἶπεν, — ἠγοράσθη ἀπὸ
ἓνα μεταπράτην διὰ νὰ ζευγαρώσω με ἓνα ἄλλον
ἵππον καστανόχρουν. Καὶ ἐπὶ τινὰς μὲν ἑβδομά-
δας ὁ νέος μου κύριος μὰς ἐζευγεν ἄμοῦ εἰς τὴν
αὐτὴν ἀμαξαν, κατόπιν ὅμως ἐπωλήθημεν εἰς ἓνα
κύριον τοῦ συρμοῦ, ὅστις μὰς ἐστελεν εἰς Λονδίνον,

δὲ πλύσιμον μοὶ ἐπροξένησε πολλὴν ἀνάπαυσιν.
Μετὰ τοῦτο ἐξέτασε τὸ στόμα μου, καὶ εὗρεν
ὅτι τὸ δέρμα ἦτο ἐκδαρμένον εἰς τὰς γωνίας καὶ
δὲν ἠδύναμην νὰ μασσῶ τὸν σανὸν ἄνευ φοβε-
ρῶν πόνων! Ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ διάταξε
τὸν ἵπποκόμον νὰ φέρῃ πίτυρα ἀνακατωμένα με
νερόν, νὰ προσθέσῃ δὲ εἰς αὐτὰ ὀλίγον ἀλεύρι.
Πόσον εὐγνώμων ἦμην διὰ τὸ φαγητὸν ἐκεῖνο!

Ἐν ὅσῳ ἤμην μὲ τὸν μεταπράτην μὲ ᾤδηγει μεταχειριζόμενος τὸν τετρωτικὸν χαλινόν, τὸν ὁποῖον ἐμίσουν περισσότερο ἀπὸ πᾶν ἄλλο πράγμα. Ἄλλ' ὑπὸ τὸν νέον ἐσπότην μου ὁ χαλινὸς οὗτος ἐτεντώθη ἔτι περισσότερο, καὶ τοῦτο, διότι ὁ ἡνίοχος καὶ αὐτὸς ὁ κύριος ἐνόμιζον ὅτι οὕτως φαينόμεθα μᾶλλον κατὰ τὸν συρμόν! Συχνὰ δὲ μὰς ἡνίοχει γύρω, τριγύρω τῆς Πλατείας καὶ εἰς ἄλλους ἀριστοκρατικούς τόπους. Σὺ, ὅστις δὲν ἰδοκίμασις ποτε τὸν τετρωτικὸν χαλινὸν δὲν γνωρίζεις τί εἶναι, σὲ διαθεβαῖω ἡμῶς ἐγώ, ὅστις τὸν ἰδοκίμασα, ὅτι πράγματι εἶναι τρομερὸν πρᾶγμα.

Μοὶ ἀρέσει νὰ τινάσω τὴν κεφαλὴν ἰδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ νὰ τὴν κρατῶ τόσο ὑψηλὰ ὅσον οἶος

Τεντωμένα ἡνία.

ὅποτε ἄλλος ἵππος. Ἄλλὰ φαντάσου, φίλε μου, τὸν ἑαυτὸν σου ἠναγκασμένον νὰ κρατῆς τὴν κεφαλὴν σου ὑψηλὰ καὶ νὰ τὴν κρατῆς εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν ἐπὶ πολλὰς ὥρας χωρὶς νὰ δύνασαι νὰ τὴν κινήσης ποσῶς, εἰμὴ μὲ ἓν τινάγμα ἔτι ὑψηλότερα, πρὸς τὰ ἄνω, ἐνῷ ὁ λαϊμός σου πονεῖ καὶ δὲν ἠξέυρεις πῶς νὰ ὑποφέρῃς τὸν πόνον! Ἐκτὸς τούτου νὰ ἔχῃς δύο χαβιάδες ἀντι ἐνός, ὁ ἰδικός μου δὲ ἦτο ὄξυς καὶ μὴ ἱπροξίνει πόνον εἰς τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν σιαγῶνα, τὸ δὲ αἷμα ἀπὸ τὴν γλῶσσαν μου ἐχρωμάτιζε τὸν ἄφρον τὸν στόματός μου καὶ ἐτσαγκρούσε τὰ χεῖλη μου, ἐνῷ ὠργίζομην καὶ ἤμην ἠρεθισμένη μὴ τοὺς χαβιάδες καὶ τὸν χαλινόν. Τοῦτο ἦτο χειρότερον ὅταν εἴχομεν νὰ σταθῶμεν ἐπὶ ὥρας ἀναμένοντες τὴν κυρίαν μὰς νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ μεγαλοπρεπῆ τινα ἐσπερίδα, ἐὰν δὲ ἀνησυχουν καὶ ἐκτυποῦσα τὸν πόδα μου μὲ ἀνυπομονησίαν, ἢ μάλιστα ἐδούλευεν εἰς τὴν βᾶχιν

μου. Ἦτο ἀρκετὸν νὰ καταστήσῃ τινὰ τρελὸν! Ἐ Δὲν ἐσυλλογίζετο ποσῶς ὁ κύριός σου διὰ σέ; τὴν ἠρώτησα. «Ὅχι, ποσῶς, ἀπεκρίθη ἐκεῖνη ἐκεῖνο, περὶ τοῦ ὁποίου αὐτὸς ἐφρόντιζεν, ἦτο φαίνομαι τοῦ συρμού, μοὶ φαίνεται δὲ ὅτι πολὺ ὀλίγον ἐγνωρίζεν ἀπὸ ἱππους, διότι ὅλην τὴν φροντίδα τῶν εἶχεν ἀφήσει εἰς τὸν ἀμαξηλάτην του, ὅστις τοῦ εἶπεν ὅτι ἤμην φορβὰς εὐερεθίστου διαθέσεως — ὅτι δὲν εἶχον ἐκπαιδευθῆ καλῶς εἰς τὸν τετρωτικὸν χαλινόν, ἀλλ' ὅτι ταχέως θὰ ἐσυνεπιθίζον εἰς αὐτόν. Δυστυχῶς αὐτὸς δὲν ἦτο ὁ ἀνθρώπος νὰ τὸ πράξῃ, διότι ὅταν ἤμην εἰς τὸ ἱπποστάσιον, ἀθλία καὶ ὠργισμένη, ἀντὶ νὰ μὴ καταπραῦνη, μὲ καλὸν τρόπον, μὲ ἐφιλοδοῦρι μὲ ὀργίλους λόγους ἢ μὲ κτυπήματα. Ἦμην πρόθυμος νὰ ἐργασθῶ καὶ μάλιστα πολὺ, ἀλλὰ νὰ βασανίζομαι μόνον καὶ μόνον διὰ τὸ κίφι τῶν, μὲ παρῶργιζε. Τί δικαίωμα εἶχον νὰ μὲ κόμουν νὰ ὑποφέρω κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; Ἐκτὸς δὲ τῶν πληγῶν τοῦ σώματός μου καὶ τοῦ πόνου τοῦ τραχήλου μου, προσεβλήθη καὶ ὁ λάρυγξ μου; καὶ ἐὰν ἔμενον ἐκεῖ πολὺν καιρὸν ἤμην εἰσβαῖα, ὅτι θὰ ἐβλαπτον τὴν ἀναπνοήν μου. Οὕτω δ' ἐγενόμην ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εὐερεθίστος χωρὶς νὰ τὸ θέλω, καὶ ἤρχισα νὰ δαγκᾶνω καὶ νὰ λακτίζω, ὅταν τις ἤρχετο νὰ μὲ βάλῃ τὰ χάρπυρα, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ ἱπποκόμος μὲ ἐξύλιξε: μίαν δ' ἡμέραν μόλις εἶχον μὲ ζεῦσαι εἰς τὴν ἀμαξαν καὶ ἐτέντωνον τὴν κεφαλὴν μου μὲ τὸ τετρωτικὸν ἐκεῖνα ἡνία, ἤρχισα νὰ ριπαζάωμαι ταχέως καὶ νὰ λακτίζω μὲ ὅλην μου τὴν δύναμιν, καὶ ἐκοψα τὰ χάρπυρά μου, καὶ ἐξέφυγα λακτίζουσα εἰς τὸν ἀέρα, ὥστε ἐτελείωσα μὲ τὸ ἀφεντικὸ ἐκεῖνο! »

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΣΙΟΠΕΡΙΕΡΓΑ ΜΕΤΑΔΔΕΙΑ.

Ἐπάρχουσι πολλὰ ἀνθρακωρυχεῖα, τῶν ὁποίων αἱ ὑπόγειοι στοαὶ ἐκτείνονται ὑπὸ τὸ ὕδωρ ποταμῶν, ὡς λ.χ. τὸ παρὰ τὴν Βελγικὴν πόλιν Λιέγκεν, ἀλλὰ ἀξιολογώτερα ἀνθρακωρυχεῖα εἶναι ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων αἱ στοαὶ ἐκτείνονται ὑπὸ τὸν ὠκεανόν, τοιαῦτα δὲ εἶναι τινὰ τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἐπι ἀξιολογώτερον ὅμως εἶναι τὸ παρὰ τὸ Νανατσο, εἰς τὸν κόλπον Δεπορτοῦρ, εἰς τὴν Βρετανικὴν Κολομβίαν. Τὸ ἀνθρακωρυχεῖον τοῦτο εἶναι γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα Οὐέλλιγκτον, αἱ δὲ στοαὶ του κείνται 600 πόδας ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὠκεανοῦ, ὅστις ἐνταῦθα περιβάλλει Ἀρχιπέλαγός τι ἐκ νήσων, ὁμοίων πρὸς τὸ Κι

λιόνησον, τὸ κατὰ τὰς πηγὰς τοῦ ποταμοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου κείμενον.

Τὸ μῆκος τῶν στοῶν τοῦ ἀνθρακωρυχείου τοῦ ἀδιακόπως αὐξάνει ἤδη ἐφθασάν εἰς ἀπόστασιν 6 μιλίων ἀπὸ τῆς ξηρᾶς ἐντὸς τοῦ εἰρηνικοῦ ὠκεανοῦ! Σχεδὸν ὀλόκληρος ὁ πληθυσμὸς τῆς κομποπόλεως Ναναίμο, συμποσοῦμενος εἰς 1000 περίπου ψυχῶν, ἐνασχολεῖται εἰς τὸ ἀνθρακωρυχεῖον τοῦτο, κερδίζοντες ἀπὸ 3—6 τάλληρα τὴν ἡμέραν, ἥτοι 15—30 δραγάκα. Ἀλλὰ τὰ πρὸς τὸ ζῆν εἶναι τόσον δαπανηρὰ ἐκεῖ, ὥστε οἱ μεταλλωρύχοι μόλις ἀποζοῦν ἐκ τοῦ μεγάλου τούτου μισθοῦ των. Εἰς ἐκ τῶν κινδύνων, οἵτινες συνοδεύουσι τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ γαιάνθρακος εἰς τὸ ἀνθρακωρυχεῖον τοῦτο εἶναι ἡ ἀφθονία τῶν ὑπαρχόντων ἀερίων, ἐκ τῆς ἀναφλέξεως τῶν ὁποίων καταστρέφονται πολλὰ ζῶα, ὡς συνέβη πρὸ τριῶν ἐτῶν, ὅταν 100 περίπου ἄνθρωποι ἀπώλλοντα.

Κατὰ τοὺς γενομένους ὑπολογισμοὺς τὰ ἀνθρακωρυχεῖα ταῦτα εἶναι ἐπικερδέστερα καὶ αὐτῶν τῶν χρυσωρυχείων τῆς Ἀλάσκας, (ὅπου ὑπάρχουν πολυπληθῆ τοιαῦτα) διὰ τὸν λόγον, ὅτι οἱ ἐργάται δύνανται νὰ ἐργάζωνται καθ' ὅλον τὸ ἔτος, ἐνῶ εἰς τὰ χρυσωρυχεῖα τῆς Ἀλάσκας οἱ ἐργάται ἕνεκα τοῦ ψύχους δὲν δύνανται νὰ ἐργασθῶσι περισσότερον τῶν 4 μηνῶν τοῦ ἔτους, ὥστε οἱ μεταλλωρύχοι κάθηνται ἀργοὶ ἐπὶ 8 ὅλους μῆνας, εἰς χώραν, ἡ ὁποία δὲν παράγει τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, ἀλλὰ πρέπει νὰ φερθῶσιν ἐκεῖ ἀπὸ τὰς Ἡ. Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς. Καὶ ὅμως τινὰ τῶν χρυσωρυχείων τούτων πωλοῦνται ἀντὶ 40,000,000 φρ.

Αἱ ψυχρόταται ἡμέραι εἰς τὴν ἱστορίαν.

- 1.) Αἱ κατὰ τὴν εἰσβολὴν Ναπολέοντος τοῦ πρώτου εἰς τὴν Ρωσίαν πρὸ 70 περίπου ἐτῶν, αἵτινες ἐπῆνεγκον τὸν θάνατον 400,000.
- 2.) Αἱ κατὰ τὸ 763 καὶ 764 ἐπιουμβῶσαι ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅτε αἱ δύο θάλασσαί, ἡ Μαύρη καὶ ἡ τοῦ Μαρμαρᾶ ἐπάγωσαν καὶ ἔμενον παγωμέναι ἐπὶ 40 ἡμέρας.
- 3.) Τὸ 1093 ὁ Τάμεσις τοῦ Λονδίνου ἐπάγωσε καὶ ἔμεινε εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην 14 ἑβδομάδας. Τὸ δὲ 1407 τὸ ψύχος ἦτο τόσον ὑπερβολικὸν ἐν Ἀγγλίᾳ, ὥστε ὅλα τὰ μικρὰ πτηνὰ ἀπέθανον, τὸ δὲ 1433 τὰ μεγάλα πτηνὰ τοῦ ἀέρος ἠναγκάσθησαν ἕνεκα τοῦ ψύχους νὰ ἀποδηγήσουν εἰς Γερμανίαν.

4) Τὸ 1468 ὁ χειμὼν ἦτο τόσον δριμύς ἐν Φλάνδερς, ὥστε τὸ εἰς τοῦ στρατιώτας εἰδόμενον κρασί ἐκόπτετο διὰ πελέκων!

5) Τὸ 1658 ὁ πάγος ἐν Ἀγγλίᾳ διέσχισε χιλιάδας δένδρων, ὁ ποταμὸς Τάμεσις ἐπάγωσε, τὰ πτηνὰ ἀπέθανον καὶ οἱ ἄνθρωποι ὑπέφερον τρομερὰ.

6) Τὸ 1691 οἱ λύκοι ἠναγκάσθησαν ἀπὸ τοῦ ψύχους νὰ καταφύγουν εἰς τὴν πόλιν τῆς Βιέννης καὶ νὰ προσβάλουν ἄνθρώπους καὶ κτήνη εἰς αὐτὰς τὰς ὁδοὺς.

7) Τὸ 1810 ὁ ὑδράργυρος ἐπάγωσεν ἐν Μόσχᾳ ἕνεκα τοῦ ὑπερβολικοῦ ψύχους.

Ἡ ΜΕΓΑΛΗ ΣΩΤΗΡΙΑ.

« Πῶς θέλομεν ἐκφύγει, ἐάν ἀμελήσωμεν τόσον μεγάλην σωτηρίαν; » (Ἑβραϊ. 6'. j.)

Ὁ Θεὸς προεμήθευσε καὶ προσφέρει εἰς τοὺς ἄνθρώπους τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς των, ἥτις τῷ ὄντι εἶνε μεγάλη—μεγίστη.

Ἡ μεγάλη αὕτη σωτηρία προσφέρεται εἰς ὅλους τοὺς ἄνθρώπους εἰς τὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκονται.

Ἡ σωτηρία αὕτη, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς τόσον εὐδωπλάγχως προσφέρει διὰ τοῦ Εὐαγγελίου, παραμελεῖται ὑπὸ πολλῶν, περιφρονεῖται δὲ ὑπὸ οὐκ ὀλίγων.

Ὅλοι οἱ ἀμελοῦντες ἢ περιφρονοῦντες τὴν μεγάλην ταύτην σωτηρίαν εἶνε εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀπωλείας, ἀποφυγὴ δ' ἐν τῇ παραμελείᾳ τοῦ Εὐαγγελίου εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατος. Ἀκουσὸν λοιπόν, ἀναγνώστα, καὶ πρόσεξον καὶ ἀποδέχθητι τὴν προσφορὰν τῆς εἰρήνης καὶ χαρᾶς τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς σοὶ δίδει. Ἀπόβαλε τὴν ἀδιαφορίαν σου, καὶ δέχθητι τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ καὶ ἔλεις ἐκφύγει τὴν ὀργὴν, ἥτις μέλλει νὰ καταφάγῃ πάντας τοὺς ὑπεναγνῶτους.

ΚΑΒΥΛΙΑ ΚΑΙ ΚΑΒΥΛΑΙ

Ἡ Καβυλία εἶναι ἡ χώρα ἡ κατοικημένη ὑπὸ φυλῶν τινῶν ὀνομαζομένων Καβύλων, κεῖται δὲ εἰς τὰ βόρεια μέρη τῆς Ἀφρικῆς καὶ εἶναι ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Γαλλίας.

Ἡ χώρα αὕτη τῶν Καβύλων διαίρεται εἰς δύο, εἰς μεγάλην Καβυλίαν καὶ μικράν—ὁ πληθυσμὸς τῶν δύο συμποσοῦται εἰς 2,200,000 ψυχῶν, εἶναι δὲ κλάδος τῆς μεγάλης φυλῆς τῶν Βέρβερ, ἥτοι τῶν ἀρχαίων Νουμιδῶν. Οἱ Καβύλοι διαφέρουσι τῶν Ἀράβων κατὰ τε τὴν γλῶσσαν καὶ τὰ ἔθιμα. Φυσικῶς δὲν ὑπάρχει μεγάλη διαφορά μεταξύ αὐτῶν. Ἀμφότεροι, Ἀραβες καὶ Καβύλοι, γεννῶνται λευκοί, καθ' ὅσον δ' αὐξάνουν εἰς τὴν ἡλικίαν, τὸ χρῶμά των διὰ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ ἡλίου ταχέως μεταβάλλεται εἰς σκοτεινόν, μεταξύ ὅμως ἀμφοτέρων τῶν φυλῶν τούτων ὑπάρχουν ἄνδρες καὶ γυναῖκες μὲ λευκὸν ροδόχροον δέρμα καὶ χροιάν.

Οἱ Καβύλοι κατοικοῦσιν εἰς χωρῖα καὶ ἐκάστη οἰκογένεια ἔχει τὴν καλύβην καὶ τὰ χωράφιά τῆς, ἐνῶ οἱ Ἀραβες κατοικοῦν εἰς οἰκνάς, ἡ δὲ χώρα εἶνε κοινὸν κτῆμα τῆς φυλῆς.

Αἱ γυναῖκες τῶν μὲν Ἀράβων καλύπτουσι τὸ πρόσωπον, τῶν Καβύλων ἀφίνουσι αὐτὸ ἀνοικτόν. Οἱ Καβύλοι καλλιεργοῦσι τὴν ὑφαντουργίαν, οἱ Καβύλοι οὐσιωδῶς εἶνε δημοκρατικοί. Ὁ λαὸς εἶναι τὸ πᾶν καὶ εἶναι ἀρκετὸς διὰ πᾶν πρᾶγμα. Κυβέρησις, Ἀστυνομία, Δημο-

Καβυλία καὶ Καβύλοι.

τὴν χρυσοχοίαν, τὴν ἀγγειοπλαστικὴν, τὴν ξυλογραφίαν καὶ ἄλλας τέχνας. Ὅπως δ' οἱ Ἀραβες τῆς Ἀλγερίας οὔτω καὶ οἱ Καβύλοι εἶναι Μωαμεθανοὶ τὴν θρησκείαν.

Εἰς τὸ πείσμα ὁμοῦ τῶν διατάξεων τοῦ Κορα-

στικῆ ἐξουσία δὲν κοστίζουν τίποτε εἰς τὴν κοινότητα. Εἶναι τὸ ἰδανικόν τῆς Δημοκρατίας, τὸ γὰρ κυβερνᾶται ὁ λαὸς ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τοῦ λαοῦ.

Ἡ πολιτικὴ μονάς εἶναι τὸ χωρίον ἢ ἡ κοινότης—ὄριθιμος ἀριθμὸς χωρίων ἀποτελεῖ μίαν

πατριάν, ὁρισμένος ἀριθμὸς πατριῶν ἀποτελεῖ μίαν φυλὴν — ὅλοι δὲ αὐτοὶ ἀποτελοῦσι μίαν ὁμοσπονδίαν.

Ἡ κυβερνώσα ἀρχὴ εἰς τὴν κοινότητα εἶναι ἡ Γενικὴ Συνελεύσις τῶν πολιτῶν. Πᾶς δὲ πολίτης ἀρκετῶ ἡλικιωμένος, ὥστε νὰ θύναται νὰ τηρῇ τὸ Ρ α μ α ν δ ἄ ν, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τὰς ἐργασίας τῆς Συνελεύσεως.

Ὁ ἀνώτατος ἀρχὸν τῆς ὁμοσπονδίας ἐκλέγεται ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του, καὶ ὑπηρετεῖ τὸ ἔθνος του ἀμίσθως, ἕως ν' ἀπολυθῇ τῆς θέσεώς του ὑπὸ τῆς ψήφου πάλιν τοῦ λαοῦ.

Τινὲς τῶν Καθύλων κρατοῦσι τὴν ἰδίαν ἐαυτῶν γλῶσσαν· ἄλλοι ἠσπασθησάν τὴν Ἀραβικὴν.

Ἡ γνωστότατη διάλεκτος μεταξὺ τῶν Καθύλων εἶνε ἡ Ζουαούα. Οἱ Καθύλοι δὲν ἔχουσι γραπτὴν γλῶσσαν, ἡ δὲ φιλολογία των εἶναι εἰσὲτι ἀγραφὸς, μεταβιβαζομένη ἀπὸ πατρός εἰς υἱόν.

Ὡς ἐλέχθη ἐν ἀρχῇ οἱ Καθύλοι εἶναι ὑπὸ τὸ Κράτος τῆς Γαλλίας, ἀλλὰ διοικοῦνται δημοκρατικῶς. Εἶναι δὲ φιλησυχίου χαρακτῆρος ἐν γένει.

ΚΟΛΟΜΒΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος τοῦ προηγούμενου φύλλον).

Ἀποπλεύσας ἀπὸ τὸ Κάδιξ τὴν 9 Μαΐου 1502, ἐφθάσεν εἰς τὴν νῆσον Ἰσπανίαν, ἀλλὰ δὲν τῷ ἐπετράπη ν' ἀναβιβάσθῃ ἀπὸ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀποικίαν, ὅθεν ἠναγκάσθη νὰ παραπλήξῃ τὰ νότια παράλια τοῦ Μεξικανικοῦ κόλπου. Μετὰ πολλὰς δὲ κακοπαθείας ἐκ τῆς πείνης καὶ τῶν κόπων ἐπέστρεψεν οἰκαδὲ προσωρισθεὶς εἰς τὸν Ἅγιον Λουκά τὴν 9 Μαΐου 1502, οὗ διέμεινεν νοσηλευόμενος ἐπὶ τινος μηνῶν, ἀνέλαβε δὲ μόνον διὰ νὰ ἴδῃ τὰς ἀξιώσεις του πρὸς ἐπανόρθωσιν τῶν κατ' αὐτοῦ γενομένων ἀδικημάτων ἀπορριπτομένου ὑπὸ τοῦ βασιλέως, τῆς βασιλίσσης Ἰσαβέλας πρὸ μικροῦ ἀποθανούσης.

Καὶ τώρα ἐδόμοκροντούτης ὦν τὴν ἡλικίαν, κατασυντετριμμένος τὸ σῶμα, καίπερ εἰσέτι ἔχων ἐν πλήρει ἐνεργείᾳ τὰς διανοητικὰς του δυνάμεις, μὴ ἔχων δέ, κατὰ τὸ λέγειν αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, τόπον οὗπου νὰ θέσῃ τὴν κεφαλὴν του, ἐκτός εἰς πανδοχεῖον, καὶ συχνάκις ἀνευ ὀβολοῦ διὰ νὰ πληρώσῃ τὰ τῆς τροφῆς του, ὁ ἀνακαλυπτῆς τοῦ νέου κόσμου ἀπέθανεν, ἐπαναλαμβάνων τὰς λέξεις λατινιστί, « Κύριε, εἰς τὰς χεῖράς σου παραδίδοι τὸ πνεῦμά μου... »

Μετὰ ἐπτά ἐτη ἀπὸ τοῦ θανάτου του μαρμάρινος τάφος ἐτοποθετήθη ἐπάνω τοῦ λειψάνου του μετὰ τῆς ἐξῆς ἐπιγραφῆς κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως. « Εἰς τὴν Καστίλιν καὶ Λεωνίαν ὁ Χριστόφορος Κολόμβος ἔδωκε νέον κόσμον. »

Ὁ θάνατος ὅμως δὲν ἔθεσε τέρμα εἰς τὰ ταξείδια τοῦ Κολόμβου. Τὸ λειψάνον του, ἐνταφιασθὲν τὸ πρῶτον εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου, μετεφέρθη τὸ 1513 εἰς τὸ Καρθουσίον μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Λὰς Κουέβας, ἐκεῖθεν δὲ τὸ 1536 μετεκομίσθη εἰς τὴν νῆσον τοῦ Ἁγίου Δαμίγκου, καὶ ἐτέθη εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν ναὸν τῆς πόλεως μετὰ μεγάλην πομπὴν τὸ 1796.

Τοιαύτη γενικῶς ἡ τύχη τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων καὶ προσώπων, ἀστατος, πρόσκαιρος, ματαία. Μακάριοι μόνον ὄσοι ἀποβησκουσιν ἐν Κυρίῳ, διότι ἀναπαύονται ἀπὸ τῶν κόπων αὐτῶν καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν ἀκολουθοῦν μετ' αὐτοὺς!

Ὁ χαρακτῆρ τοῦ Κολόμβου εἶναι ἐντετυπωμένος εἰς τὴν ζωὴν του: Ὑψηλός, τολμηρὸς, φιλόδοξος εἰς τοὺς σκοπούς, ἀκούρατος εἰς τὴν διαγωγὴν, μετρίοφρων εἰς τὰς ἐπιτυχίας, ἀκατάβλητος εἰς τὰς ἀποτυχίας, πρὸ πάντων δὲ εὐσεβής.

Εἰς τὸ σῶμα ἦτο ὀλίγον τι ὑψηλότερος τοῦ μετρίου ἀναστήματος, μετὰ πρόσωπον ὠρειδές, ῥίνα κυρτήν, ὀφθαλμοὺς γαλανοὺς, καὶ χροιάν νεανικὴν. Ἡ κόμη του ἦτο μέλαινα ἀλλ' ἐλευκάνθη πρόωρος ἕνεκα τοῦ πολυμερίμου. Ἡ εὐγένεια τοῦ παραστήματός του ἐφείλκε σεβασμόν. Ὁμιλεῖ μετ' εὐλωττίαν, ἡ δὲ συνομιλία του ἦτο ζωηρά.

Ὡς πρὸς τὰς προσωπικὰς του ἕξεις ὁ Κολόμβος ἦτο ἐγκρατής, καὶ ὡς πατὴρ καὶ σύζυγος φιλόστοργος. Οἱ υἱοὶ του ἦσαν εὐτυχέστεροι αὐτοῦ. Ὁ υἱὸς του Διάκος ἐνήγαγε

τὸν Βασιλέα εἰς τὸ ἀνωτάτον δικαστήριον τῶν Δυτικῶν Ἰνδιῶν, ἀνέκτηρε τὴν ἀντιβασιλείαν τῆς νήσου Ἰσπανίολας, καὶ ἐνυμφρεύθη Μαριαν τὴν θυγατέρα τοῦ Δουκὸς τῆς Ἀλβας. Ἐπίσης καὶ οἱ ἄλλοι υἱοὶ του καὶ ἡ θυγάτηρ του ἀπεκατεστάθησαν μετὰ τιμὴν εἰς τὸν κόσμον τούτον.

ΤΙ ΒΙΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΠΡΑΞῃ ΜΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΟΡΗ.

(Διὰ τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας τῆς Ἐφ. τῶν Παιδῶν).

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν μία ἐξαεὶς κόρη ἀνεφέρθη εἰς τὸν διευθυντὴν ἐνὸς Κυριακοῦ σχολείου ἐν Ἀμερικῇ νὰ τὴν παραδεχθῇ εἰς τὸ σχολεῖον ἐκεῖνο· ἡ ἐκκλησία ὅμως, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο τὸ Κυριακὸν σχολεῖον, ἦτο τόσο μικρά, ὥστε ὁ διευθυντῆς ἦτο ἠναγκασμένος μετὰ λύπην του νὰ μὴ δεχθῇ ἄλλα παιδιά, ἕνεκα ἐλλείψεως χώρου.

Τὸ κοράσιον ἐλυπήθη πολὺ, ἀλλὰ δὲν ἐγόγγυσε διὰ τοῦτο, ἐσχεδίασεν ὅμως καθ' ἑαυτὴν ἐν σχέδιον καὶ ἀμέσως ἤρχισε τὴν πραγματοποιήσιν του. Οἱ γονεῖς τῆς ἦσαν πτωχοὶ καὶ ὅμως ἡ μικρὰ Σοφία ἤρχισε νὰ βάζῃ κατὰ μέρος ταῖς πεντάρας τῆς, μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ συν-

Ἄνθρωπος Καθύλος.

ἀξή με τὸν καιρὸν ἀρκετὰ χρήματα καὶ δι' αὐτῶν νὰ κάμῃ τὴν ἐκκλησίαν μεγαλειτέραν διὰ νὰ δύναιται καὶ αὐτὴ καὶ ἄλλα κοράσια ὡς αὐτὴν νὰ πηγαίνουν εἰς τὸ Κυριακὸν τῆς σχολεῖον !

Μετὰ ἕξ μῆνας ὁ κηρὺ τῆς ἐκκλησίας ἐκείνης προσ-εκλήθη ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς μικρᾶς Σοφίας νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν οἶκόν των διὰ νὰ ἰδῇ σὺν τῇ, δεῖσι ἐκινδύνει νὰ ἀποθάνῃ. Ὁ κηρὺ μετέβη ἁμίσως καὶ πράγματι εὗ-ρεν αὐτὴν πνέουσαν τὰ λοιθία, ἀλλ' ἀτάραχος καὶ χα-ροπὸν, δάκρυ, ὡς ἔλεγεν, ἔμελλε μετ' ὀλίγον νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ ὅπου ἦτο ὁ κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ θὰ τὸν ἔ-δραπε με τοὺς ἰδίους τῆς ὀφθαλμοῦς. Μετὰ τὸν θάνατόν της, ὅστις συνῆθη μετὰ μίαν ἰδιομάδα εὐρήθη εἰς τὸ θυ-λάκιόν της ἐν σημειωματάριον, εἰς τὸ ὅποιον ἦσαν 3 φράγκα καὶ μία σημαίσις, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο γραμ-μένος ὁ σκοπὸς της.

Μόλις ἐγνώσθη τὸ περιστατικὸν τοῦτο εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην καὶ ἡ καρδία πολλῶν συνεκινήθη ὑπὸ τῆς πιε-δικῆς ἀπλότητος καὶ τοῦ σκοποῦ τῆς κορασίδος καὶ πολλοὶ ἤνοιξαν τὰ θυλάκια των εἰς συνεισφοράς, τὸ δ' ἀποτελέ-σμα τούτων ἦτο ὅτι ἐντός 6 ἐτῶν χρονικοῦ διαστήμα-τος συνελήχθησαν ὑπὲρ τὸ 1,000,000 φραγ., διὰ τῶν ὁποίων ἡ ἐκκλησία ἐκείνη ἐμεγεθύνθη, ὥστε νὰ ἐκκλη-σιάζονται εἰς αὐτὴν 4,000 καὶ ἔγγυς αὐτῆς ἀνηγέρῃ ἐν γυμνάσιον, εἰς τὸ ὅποιον διδάσκονται 1400 μαθηταί. Προσέτι ἐν νοσοκομείον, τὸ ὅποιον ὠνόμασαν «ὁ καλὸς Σαμαρείτης,» καὶ ἐν κτήριον διὰ Κυριακὸν Σχολεῖον, εἰς τὸ ὅποιον δύνανται νὰ φοιτῶσιν ὅλα τὰ ἀγόρια καὶ κοράσια τῆς γειτονίας ἐκείνης !! Τὸ περιστατικὸν τοῦτο φαίνεται ὡς μῦθος καὶ ὅμως εἶναι ἀληθέστατον. Τὸ ὄνομα τοῦ κορασίου ἦτο Χάτη Μαί, τὰ δὲ ἐν λόγῳ κτή-ρια εὐρίσκονται ἐν ἐνεργείᾳ εἰς τὴν μεγάλην πόλιν τῆς Φιλαδελφίας ἐν Ἀμερικῇ !

(ΠΗΝΕΛΟΠΗ)

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΑΓΙΚΟΙ ΔΙΘΟΙ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ὑπὸ

ANNHE S.

Ἡ ἡμέρα ἦτο πολλὴ θερμὴ, ὁ δὲ Γουλιέλμος ἀφῆκε τὰ πρῶτα, τὰ ὅποια ἔβασε καὶ ἐκάθησεν εἰς τὴν ἄκρην τοῦ δάσους, διὰ νὰ ἀκροασθῇ ἀνωτέρω γλυκύφθογκόν τινα κόσκιρον καθήμενον ἐπὶ ἐνὸς δένδρου καὶ ψάλλοντα.

Αἶφνης βλέπει ἱέρακα ριπτόμενον κατ' αὐτοῦ ὡς βέ-λος· ἀλλ' ὁ κόσκιρος διὰ μιᾶς στροφῆς ἐξέφυγε τῶν ὀ-νόγων του καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι δένδρου, ἐνῶ δ' ὁ ἱεραεὶς ἠτομαζέτο νὰ ἐπιτεθῇ ἐκ νέου κατ' αὐτοῦ. Ὁ κομμενόκαις ἔλαβεν εἰς τὴν χεῖρά του λίθον καὶ τὸν ἐξεσφενδόνισε κατὰ τοῦ ἱερακοῦ με τὴν ἐπιτηδεύ-τητα, ὥστε ἔπεσε νεκρὸς εἰς τὴν γῆν.

Εἰς τὴν θέαν τοῦ κατορθώματος τούτου ὁ κόσκιρος ἀναφώνησε, «σημαδεύετε καλῶς, Γουλιέλμε, καθὼς βλέ-πω. Εἶσαι πολὺ καλὸς καὶ ἔσωσες τὴν ζωὴν μου. Σὺ εὐχαριστῶ πολὺ.»

—Τοῦτο εἶναι νέον πρᾶγμα δι' ἐμέ, ἀνέκραξεν ὁ Γουλιέλμος με ἀκορίαν κυττάζας πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐκάθητο ὁ κόσκιρος. ἤξουρα ὅτι τὰ πουλιὰ κελαδοῦν, ἀλλὰ ποτὲ μου δὲν ἤκουσα αὐτὰ νὰ ὁμιλοῦν !

Ἐνῶ δὲ παρατήρει τὸν κόσκιρον βλέπει αὐτὸν ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ μεταβάλλεται, ν' ἀλλάζῃ μορφήν. Οἱ ὀ-φθαλμοὶ του ἐμυκνύθησαν καὶ ἔγειναν ὡς ἀμύδαλα, τὰ δὲ περὰ του ἀντικατέστησε φέρεμα βελούδινον βυσσίνου

χρώματος. Τὸ ράμφος του κατὰ μικρὸν μετεβλήθη εἰς ῥίνα ἀνθρωπίνην, τὰ πτερὰ τῆς κεφαλῆς μετεποιήθησαν εἰς τρίχας πλαξουδαίας, δύο δὲ ὠραῖοι πόδες φέροντες σανδάλια ἐστηρίχοντο ἤδη ἐπὶ τοῦ κλάδου, τὸ οὗτω δὲ μεταμορφωθὲν πτηνὸν ἐπύραμο ἐξ ἀδαμαντίνης ζώνης καὶ ἔφερον εἰς τὰς χεῖρας του κανίτρον πλήρες ἀδαμάν-των καὶ μαργαριτῶν.

Ἡ αἰφνιδία οὕτη μεταμόρφωσις ἐξέπληξε τὸν μικρὸν βοσκόν, ὅστις ἀρπάσας τὴν κομμενικήν του ράβδον, ἤρ-χισεν νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ ποικυνίον του.

Ἀλλὰ μόλις εἶχε κάμει ἐν βήμα καὶ ἡ πτηνοκυρία τὸν ἐκάλεσε νὰ σταθῇ, κρᾶζουσα, «Στάσου, βοσκέ ! Σὺ ἔσωσες τὴν ζωὴν μου, καὶ πρέπει νὰ σὲ ἀνταμειφῶ !»

Ὁ Γουλιέλμος ἐστάθη καὶ ἐξέβαλε τὸν πῖλόν του εἰς σηματοῦν σεβασμοῦ, με τρέμουσαν δὲ ἐκ τοῦ φόβου φω-νῆς. «Εἶσαι τῷ ὄντι πολὺ καλὴ κυρία, εἶπεν, ἀλλὰ πρῶ-τον σὲ παρακαλῶ νὰ μοὶ εἴπῃς ποῖα εἶσαι.»

«Εἶμαι πτηνὸν τὰς 23 ὥρας τοῦ ἡμερονοκίου, ἡπε-κρίθη ἡ κυρία, καὶ ἡγεμονίς τὴν ὑποκοιπομένην μίαν ὥραν.» Ἀλλὰ τοῦτο φαίνεται πολὺ παράξετον, κυρία,» κικετηρήσεν ὁ παῖς.

«Καθόλου, ἀπεκρίθη ἡ κυρία, μειδιῶσα. Τόσον ἐσυν-εῖθισα εἰς τοῦτο, ὥστε δὲν μοὶ φαίνεται καθόλου παράδο-ξον. Ὅλα τὰ πρᾶγματα εἶναι ἔξῃ. Ἐγὼ ἔζησα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον 967 ἔτη. Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ βασι-λεύου Σολομῶντος, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία με ἀναστα-ναγμὸν, ἀνεμίσθη εἰς μίαν κατ' αὐτοῦ συνωμοσίαν, ἥτις ἀνυπακούθη, ὁ μέγιστος δὲ τῶν μάγων με κατεδίκασεν εἰς τὴν ποινήν ταύτην, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ὑποπέρω μέγρι τοῦ τέλους τοῦ κόσμου. Ἐξήτησα ἔλεος, ἀλλὰ τὰ πτερὰ μου ἐξηπλώθησαν καὶ ἐγὼ ἐπέταξα εἰς τὸν αἶρα, εἰς τὸ πείσμα τῆς ἀντιστάσεώς μου. Ἰδοὺ σοὶ εἶπον ἄρκετὰ περὶ ἐμοῦ, τώρα εἰπέ μοι σὺ, τί ἐπιθυμεῖς διὰ τὴν ὁποίαν μοὶ ἔκαμες ὑπηρεσίαν, σώσας τὴν ζωὴν μου ἀπὸ τοῦ; ἔσυχας τοῦ ἱερακοῦ; ὠμίλει ἐλευθέρως γνω-ρίζω καλῶς τὴν μαγίαν, καὶ δύναμαι νὰ σοὶ δώσω ὅ,τι δήποτε ἤθελες ἐπιθυμήσει.»

«— Ἀφοῦ τὸ θέλετε, κυρία, εἶπεν ὁ μικρὸς βοσκός, θὰ συμμορφωθῶ με τὴν διαταγὴν σας. Οἱ ἄνθρωποι με καλοῦν πάντοτε κούτσιν, λοιπὸν ἐπιθυμῶ νὰ με χηρίσκῃ ἔξυπνάδα, ἢ ὅπως ὁ γραμματισμένος τὴν λέγουν, εὐ-φορίαν. Ἐπιθυμῶ νὰ ἀποκτήσω λαμπρὸν νοῦν !»

— Ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμῆς ἰδοὺ σοὶ τὸ χαρῖόν, καὶ ἀπὸ τώρα θὰ εἶσαι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐξυπνοτάτους ἀνθρώπους τοῦ κόσμου ! Τί ἄλλο θέλεις ;»

«— Ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι καὶ πλούσιος.»

«— Νὰ ἦσαι,» ἀπεκρίθη ἡ νεράιδα. «Ἐν ἀκόμῃ. Τί ἄλλο ἐπιθυμῆς ; λέγε.»

— Ὁ βοσκὸς ρίψας βλέμμα εἰς τὸν γυλὸν πόδα του, ἐξερῶνθη «ὄλω νὰ ἦμαι καὶ ὠραῖος !»

— Πολὺ καλῶ. Τώρα ἔκουσον. Θὰ σὲ προκίσω με ἐκεῖνο, με τὸ ὅποιον με ἔσωσας. Ποῦ εἶναι ὁ λίθος, με τὸν ὅποιον ἐφάνευτες τὸν ἱέρακα ;

— Ἰδοὺ αὐτὸς, εἶπεν ὁ βοσκός, λαβὼν αὐτὸν ἐκ τοῦ ἰδάφους.

— Τὸν λίθον ἐκείνον λαβούσα αὕτη εἰς τὰς χεῖράς της, ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ κανίτρου της μίαν πρίξαν χρυ-σοῦ καὶ μίαν φιάλην ἀρωματικῆς οὐσίας, καὶ με αὐ-τὴν ἐρράντισε τὸν λίθον. Ἐπειτα θρῦψασα αὐτὸν εἰς τρία τεμάχια, ἔγραψε γράμματα τινὰ εἰς τὸ κέντρον ἐκάστου τεμαχίου, ἐκρόφησε τὴν ἀποστολὴν ἐκάστου, καὶ ἔορψε τὰ τριζ τεμάχια ἐπὶ τῆς πρασίνης χλόης, διατάξασα συγχρόνως αὐτὸν νὰ τὰ συλλέξῃ.

«Λάβε τὰ τεμάχια ἐκεῖνα, Γουλιέλμε· ἐκεῖνο εἶναι ὁ

